

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

Alexandre Dumas

Sfinxul Roșu

vol 1

Au apărut

Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: Le compte de Moret (Le sphinx Rouge) 1/3

Titlu: Sfinxul Roșu 1/3

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-703-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE, tatăl

Sfinxul Roșu / Alexandre Dumas. - București :
Dexon, 2018

3 vol.

ISBN 978-973-701-698-0

Vol. 1. - 2018. - ISBN 978-973-701-703-1

821.133.1

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1 Hanul „La Barba Vopsită“

Călătorul care, pentru afaceri sau pentru plăcerea personală, venea, la sfârșitul anului de grație 1628, să petreacă doar câteva zile în capitala regiunii Lys, așa cum se spunea poetic în epoca aceea, putea să se oprească, recomandat sau nu, la hanul „La Barba Vopsită“, situat în strada l’Homme-Armé¹. Era sigur că va găsi la jupânul Soleil o față surâzătoare, o masă bună și un culcuș cald.

Nici nu se putea altfel. O cârciumă mizerabilă, care se afla în colțul străzii Sainte-Croix-de-la-Bretonnerie și care provenea din cel mai obscur ev mediu, dăduse numele acestei străduțe prin firma ei care reprezenta un bărbat înarmat, iar străduța nu mai cuprindea acum decât cinci numere impare și patru numere pare. Pensiunea în care tocmai i-am introdus pe cititorii noștri deținea un loc important și atrăgea clienții printr-o inscripție maiestuoasă, prea arătoasă pentru ca un călător, oricine ar fi fost acesta, să aibă ideea de a pleca mai departe odată ce a ajuns aici.

Într-adevăr, dincolo de pătratul din tinichea, ornat cu decupaje care scârțâiau la cea mai mică adiere de vânt și care aveau la capătul unui triunghi o cruce aurită, se afla un alt pătrat de tinichea care-l reprezenta pe Marele Turc. Acesta avea ca podoabă o barbă de un roșu aprins și strălucitor, ceea ce justifica numele destul de ciudat al pensiunii.

Pe fațada casei și deasupra ușii de la intrare se puteau citi următoarele:

Ceea ce semnifică, dacă asociați desenul cu inscripția, că:

LA BARBA VOPSITĂ,
FIE CĂ AJUNGI PE JOS SAU CĂLARE,
SOARELE² TE GĂZDUIEȘTE

Firma „La Barba Vopsită“ putea rivaliza ca vechime cu a crâșmei „Bărbatul Înarmat“, dar noi, în calitate de romancieri, trebuie să respectăm adevărul – și aceasta este o datorie căreia rareori i se supun istoricii – și să spunem că inscripția era destul de modernă.

¹ Omul înarmat (n.t.).

² Jupân de Soleil (n.t.).

Erau doar doi ani de când hangiul, cunoscut mai ales sub numele și prenumele Claude-Cyprien Mélangeois, vânduse, pentru suma de o mie de pistoli³, clădirea sa jupânului Blaise-Guillaume Soleil, noul proprietar. Or, acest nou stăpân, neavând nici un fel de respect pentru rândunelele care-și făceau cuib în exteriorul clădirii și nici pentru păianjenii care-și țeseau pânzele în interiorul casei, chemase, imediat ce fuseseră semnate actele de vânzare, pictori și tapisieri, răzuisese fațada, mobilase camerele hanului și trasase deja liniile acestui desen pe care am avut onoarea să-l prezentăm cititorilor noștri, toate sub privirile uimite ale vecinilor care se întrebau cum putea jupânul Soleil să aibă atâția bani pe care să-i cheltuiască.

Bătrânele cucoane din strada Sainte-Croix-de-la-Bretonnerie și din strada Blancs-Manteaux (Mantalele Albe) precizaseră deja, în virtutea calităților sibiline pe care le căpătaseră la vârsta lor înaintată, că toate aceste înfrumusețări purtau ghinion casei a cărei clientelă ținea tocmai la aspectul său cunoscut de secole. Dar, spre marea lor necaz și spre mirarea celor care le ascultau socotindu-le un fel de oracol, predicția nu se împlinise și, dimpotrivă, clădirea prosperase datorită unei clientele pe cât de nouă, pe atât de necunoscută care, făcând parcă în ciudă bătrânelor, crescuse și, am spune noi, chiar se dublase. Această clientelă mărise încasările la „La Barba Vopsită“, în așa fel încât vremurile când rândunelele își făceau cuib în colțul ferestrelor și păianjenii își țeseau pânzele tot atât de liniștiți în camerele goale se îndepărtaseră cu totul.

Dar, puțin câte puțin, marea mister se lumina. Circula zvonul că doamna Marthe-Pélagie Soleil, persoană foarte alertă, simpatcă și prietenoasă, încă tânără și frumoasă, care abia împlinise treizeci de ani, era sora de lapte a uneia dintre doamnele cele mai puternice de la Curte, care avea banii ei sau pe cei ai altei doamne și mai puternică decât ea și-i dăduse domnului Soleil suma necesară pentru afacerea sa. Se mai zvonea că această soră de lapte era cea care recomanda „La Barba Vopsită“ nobililor străini care erau văzuți circulând de ceva timp pe străduțele atât de puțin frecventate până acum din cartierul Verrerie și care ieșeau în strada Sainte-Avoye.

Ce era adevărat și ce era fals în toate zvonurile acestea?

Vom afla din istorioara care urmează.

În orice caz, vom vedea împreună ce se petrecea în sala de jos a hanului „La Barba Vopsită“, în 5 decembrie 1628, la doar patru zile după reîntoarcerea cardinalului Richelieu din acel faimos asediu al

orașului La Rochelle – care ne-a furnizat câteva episoade din romanul „Cei trei muschetari“ – și asta către ora patru după-amiază, oră la care, deasupra acoperișurilor caselor și în apropierea zidurilor, amurgul începuse să cadă pe strada l'Homme-Armé.

În sala de jos se afla pentru moment un singur personaj, dar cum el era un obișnuit al casei, făcea atâta zgomot și ocupa tot atâta loc cât patru bețivi ordinari.

Golise o ulcică cu vin și tocmai dăduse gata și jumătate dintr-o alta, se întinsese pe trei scaune și se amuza tăind în bucăți, cu vârful pîntecilor, îmbrăcămintea de pai a celui de-al patrulea scaun, în timp ce, cu ajutorul pumnalului, scrijelea pe masă un joc de șotron.

Spada sa, care se afla la îndemână, se întindea de la umăr pe pulpa piciorului și aluneca precum o șopărlă între picioarele încrucișate unul peste altul.

Era un bărbat de treizeci și șase sau treizeci și opt de ani cel mult, a cărui față se putea vedea acum mai bine în ultimele raze de lumină care se strecurau printre vitraliile înguste, împărțite în romburi din plumb ale ferestrei care dădea în stradă.

Își atârname de fereastră pălăria în stil spaniol. Avea părul, sprâncenele și mustața negre, tenul bronzat al oamenilor din sud, ceva dur în privire și un zâmbet batjocoritor pe buzele care, ridicându-se printr-o mișcare facială asemănătoare cu cea a unui tigr, dezvăluiau dinții de o albeață strălucitoare. Nasul drept și bărbia proeminentă arătau voința împinsă până la încăpățănare, în timp ce curba inferioară a maxilarului, accentuată ca la un animal feroce, arăta curajul necugetat pentru care nu trebuia să fie recunoscător celui care-l poseda, pentru că acesta nu era rezultatul liberului-arbitru, ci simplul produs al instinctelor animalice. În sfârșit, fața lui destul de frumoasă dezvăluia caracterul unei independențe brutale, care te putea face să gândești, pornind de la purtătorul acestei fizionomii, la accese de mânie și de violență, dar care nu te lăsau să-l bănuiești de acte de duplicitate, de grosolanie sau de trădare.

Cât despre costumele lui, acesta era ca al unui gentilom sărac, jumătate civil, jumătate militar, cu o haină strânsă pe corp, cu falduri deschise la mâneci, cămașă bufantă strânsă cu o centură, cu pantaloni largi și cizme de bivol coborâte sub genunchi. Toate erau curate, fără a fi luxoase, și-i imprimau un aer de eleganță și dezinvoltură celui care le purta.

Ca să nu trezească în oaspetele său unul dintre accesele de mânie sau de violență cărora se părea că se lasă pradă cu o prea mare ușurință,

3 Pistol – monedă din aur specifică epocii (n.t.).

Soleil intrase de două sau de trei ori în sala joasă unde se găsea acesta, fără a-și permite să-i facă nici cea mai mică observație asupra dublei devastări în care părea că s-a cufundat, bucurându-se de fiecare dată să-i suradă cât mai agreabil, ceea ce nici nu era greu pentru proprietar. Avea înfățișarea tot la fel de placidă pe cât de nobilă și iritabilă era figura băutorului nostru.

În timpul acesta, la a treia sau a patra apariție în sală, jupânul Soleil nu se putu abține să-i adreseze câteva cuvinte, după obiceiul său.

— Ei bine, domnul meu, îi spuse el cu un ton de o bunăvoință marcantă, mi se pare că de câteva zile afacerile sunt tot mai slabe. Dacă vor continua așa, această „bună Joyeuse“, cum o numiți dumneavoastră — și-i arată cu degetul sabia celui căruia îi adresase cuvântul —, riscă să ruginească în teacă.

— Da, răspunse bețivul cu tonul său zeflemitor. Și asta te neliniștește pentru cele zece sau douăsprezece oale de vin pe care le pretind?

— Oh! Iisuse! Domnule, puteți să-mi cereți cincizeci și chiar o sută, căci n-aș dormi mai puțin liniștit, vă jur pe cele două urechi! Deloc! Vă cunosc prea bine după cele opt luni în care mi-ați frecventat casa, pentru ca această idee nebunească să-mi fi trecut prin minte și să mă fi temut pentru că pierd bani cu Domnia Voastră. Dar, așa cum știți, în toate meseriile există urcușuri și coborâșuri, iar întoarcerea Eminenței Sale cardinalul-duce va face ca timp de câteva săptămâni să puneți săbiile-n cui. Spun câteva săptămâni, căci, după zvonurile care circulă prin oraș, se pare că va pleca cu regele pentru a lupta în războiul din partea cealaltă a munților. Dacă se dovedește a fi adevărat, va fi precum a fost la asediul orașului La Rochelle: la naiba cu legile! Iar banii vor umple din nou punga dumneavoastră.

— Ei bine, tocmai aici ai o judecată greșită, amice Soleil, răspunse băutorul. Căci alaltăieri-seară și ieri-dimineață am muncit ca de obicei așteptând în zadar. Ba, mai mult, cum nu este decât ora patru după-amiază, sper să gădesc ceva practic de făcut înainte să se-nsereze și, dacă se va întâmpla să apară ceva, voi conta pe noapte în loc de zi. Cât despre ludovicii care te preocupă atât — și nu e în interesul meu, ci în al tău —, vezi, sau mai degrabă auzi — și aici băutorul nostru își scutură buzunarul —, mai sunt câțiva bani în pungă și buzunarul meu nu este atât de gol pe cât crezi. Deci, dacă nu închei socotelile *hic et nunc*⁴ este pentru că, pur și simplu, vreau să-l fac să plătească pe primul gentilom care-mi va cere serviciile. Și poate, continuă oaspetele, nepăsător

față de jupânul Soleil, sculându-se și îndreptându-se către fereastră, unde-și lipi fruntea de vitralii, poate că acela care-mi va achita nota către dumneata este chiar omul pe care-l văd venind din colțul străzii Sainte-Croix-de-la-Bretonnerie. Are nasul în vânt ca un om care caută firma „La Barba Vopsită“. Chiar acum a văzut firma și nu pare prea încântat. Fă-te nevăzut jupâne Soleil și, cum e evident că acest gentilom vrea să vorbească doar cu mine, întoarce-te la frigările tale și lasă oamenii de spadă să discute despre micile lor afaceri! Apropos, luminează încâperea! În cel mult zece minute afară va fi întuneric beznă și-mi place să văd figura oamenilor cu care tratez.

Băutorul nostru nu se înșela deloc pentru că, în timp ce gazda se grăbea să dispară, ca urmare a ordinelor pe care le primise, pe ușa bucătăriei, o umbră, aducând cu ea restul zilei ce se stingea, apăruse deja în pragul ușii de la intrare.

Nou-venitul, înainte de a se hazarda într-o lumină atât de îndoielnică din sala de jos a hanului „La Barba Vopsită“, căuta să-i pătrundă întunecimea profundă. Văzând însă că sala era ocupată de un singur individ și că acesta era, după toate probabilitățile, tocmai cel pe care-l căuta, își ridică mantia de la gură până la ochi, în așa fel încât să-și ascundă fața în întregime, și înaintă spre el.

Dacă omul cu mantia se temea că va fi recunoscut, precauția nu era deloc inutilă, căci jupânul Soleil intră chiar în acel moment aducând lumină ca astrul al cărui nume îl purta, pentru că ținea în fiecare mână câte o lumânare aprinsă. Le puse în două sfeșnice de tablă agățate de perete.

Străinul privi cum face toate astea cu o nerăbdare pe care nu-și dădea osteneala s-o ascundă. Era evident c-ar fi preferat să rămână în semiobscuritatea în care se găsea sala la venirea lui și care ar fi crescut pe măsură ce se întuneca. În tot acest timp rămase liniștit, mulțumindu-se să urmărească cu privirea, prin deschiderea strâmtă a mantiei, agitația lui Soleil. Se liniști când ușa prin care intrase se închise în urma sa. Atunci se adresă băutorului căruia nu părea să-i fi atras atenția asupra sa și-l întrebă fără vreo altă introducere:

— Sunteți cel care se numește Étienne Latil, altădată în slujba domnului d'Épernon, iar apoi căpitan în Flandra?

Băutorul nostru, care tocmai încerca să-și ducă mâna la gură în momentul în care i se puse întrebarea, întoarse, fără a-și mișca măcar capul, privirea către cel care i se adresase și, ca și cum întrebarea avea un ton ce nu-i satisfăcea susceptibilitatea, zise:

— Dacă-aș fi eu cel pe care-l numiți astfel, în ce măsură vă interesează?

4 Aici și acum (expresie latinească) — (n.t.).